

2e Jaargang

Febr. 1947

Nummer 5

DE H. A. V. ER

OFFICIEEL ORGAAN DER H. A. V. «HAARLEM»

VERSCHIJNT IN DE 2e HELFT VAN IEDERE MAAND

Redactie-Commissie: D. Hagtingius — G. v. Berkel — H. Willems

Redactie-adres: PERSEUSSTRAAT 31, HAARLEM-NOORD, TELEF. 23191

In verband met het opnemen van de agenda der Jaarlijkse Algemene Vergadering op Zondag 23 Februari a.s. is dit nummer enigszins vroeger dan gewoonlijk uitgekomen.

VAN DE REDACTIE

Ondanks het vroege verschijnen van ons blad in verband met de jaarvergadering op 23 Februari a.s., is er ook thans weer een overvloed van copy en zullen wij ons redactioneel artikeltje dus kort maken. Wij zouden slechts aan allen vanaf deze plaats een bezoek aan de vergadering van harte willen aanbevelen. De agenda vermeldt diverse belangrijke punten, zoals de benoeming van een nieuw bestuurslid, een nieuw P.C.-lid en last but not least een nieuw redactielid, daar Henk Willems deze maand helaas voor de laatste maal aan het clubblad heeft meegewerkt. Daarnaast wijzen wij op de verschillende jaarverslagen en de uitreiking van de diverse bekercups en U zult het met ons eens zijn, dat dit alles op 23 Februari ongetwijfeld een gang naar Brinkmann rechtvaardigt. En wanneer een enkele trouwe „Kolk“-bezoeker zich eigenlijk een beetje op die Vergadering had verheugd, omdat hij dan eens lekker zou kunnen uitslapen, laat ook hij op die Zondag sterk zijn en de presentielijst van de Algemene Vergadering 1947 in Brinkmann komen tekenen.

OFFICIEEL

Nieuwe leden: F. A. Belle, Zaanenlaan 118, Haarlem; D. Schuitevoerder, Hotel Duin en Daal, Lage Duin en Daalseweg 8,

Bloemendaal; L. C. Blok, Saturnusstraat 8, Haarlem.

Klasse-indeling 1947. De wedstrijdsecretaris deelt mede, dat, te beginnen in het Maart-nummer, een aanvang gemaakt zal worden met de publicatie van de klasse-indeling 1947 van de leden. Deze publicatie zal geschieden naar aanleiding van de prestaties in 1946.

Spikes. Het secretariaat ontving bericht, dat spikespunten in ons land aangekomen zijn en hierdoor zeer binnenkort met de fabricage van spikes begonnen zal worden. In verband hiermede is het voor die leden, die niet over behoorlijke spikes beschikken, aanbevelenswaardig, een spikesbon bij den secretaris af te halen en deze zo spoedig mogelijk bij een sportzaak in te leveren.

Denkt om de Jaarlijkse Algemene Vergadering op Zondag 23 Februari a.s., om 10 uur v.m., in één der zalen van Brinkmann, Grote Markt. Op die morgen gaat dus „De Kolk“-training niet door.

PERSONALIA

Als U dit nummer ontvangt, is het reeds geschied. Dan is **Ko Hessels** in de echt verbonden met **Leny Hogendoorn**. De grote gebeurtenis vond plaats op Woensdag 5 Februari en hoewel dus laat, willen wij niet nalaten alsnog onze hartelijke gelukwensen te voegen bij de velen, die het sportieve jonge paar ongetwijfeld ontvangen heeft. Leny en Ko, van harte!

AGENDA ALGEMENE JAARVERGADERING

te houden op Zondag 23 Februari a.s.
om 10 uur v.m. precies in Restaurant
Brinkmann, Grote Markt te Haarlem

1. Opening.
2. Notulen van de Algemene Jaarvergadering d.d. 24 Februari 1946.
3. Ingekomen stukken.
4. Jaarverslag 1946.
5. Financieel verslag 1946.
6. Jaarverslag Propaganda Commissie.
7. Uitreiking Kreigsman-, Paulen- en Van Musscher-Beker.
8. Vaststelling Contributie.
9. Vaststelling Begroting 1947.
10. Verkiezing 1 bestuurslid.
De heer C. v. d. Klinkenberg, commissaris van materiaal, treedt af en stelt zich niet herkiesbaar. In de vacature v. d. Klinkenberg stelt het bestuur kandidaat den heer H. Scholten.
11. Verkiezing 1 lid der Propaganda Commissie.
De heer Willems treedt af en stelt zich niet herkiesbaar.
12. Verkiezing Juniores Commissie.
13. Verkiezing 1 lid Redactie Commissie.
De heer Willems treedt af en stelt zich niet herkiesbaar. In de vacature Willems stelt het bestuur kandidaat den heer J. C. Drees.
14. Verkiezing Kascommissie.
15. Verkiezing Reglementscommissie.
16. Bespreking verenigingsstandpunt inzake geroyeerde ex-N.S.B.-leden.
(Naar aanleiding van een circulaire van de commissie voor de zuivering in de sport, opgenomen in de „Athletiek Wereld” d.d. 16 Januari j.l.)
17. Bespreking Keuring, Massage, Training en Wedstrijden.
18. Rondvraag.
19. Sluiting.

Candidaten voor in deze agenda vermelde vacatures kunnen uiterlijk t/m Zaterdag 22 Februari 1947 door ten minste 10 stemgerechtigde leden bij den secretaris worden ingediend, mits de kandidaat hierbij schriftelijk bevestigt, dat hij een eventuele benoeming zal aanvaarden.

Uitdrukkelijk wordt er op gewezen, dat er voor deze vergadering geen verdere convocaties zullen worden verzonden.

Deze mededeling moet dus als de officiële convocatie beschouwd worden.

Namens het bestuur:
H. A. v. d. MEIJ, voorzitter.
D. HAGTINGIUS, secretaris.

VAN DE HAK OP DE TAK

Medisch onderzoek. Clubarts Ally van Lier, daarbij goed gesteund door Ouwkerk, heeft alweer enige tientallen keuringen van onze jongens achter de rug, mede dank zij het gastvrije ziekenhuis „De Deo”. Ik weet niet anders te doen dan herhalen wat iemand mij dezer dagen hierover zei: „Wat een service bij „Haarlem” en wat zullen jullie mensen dat geweldig op prijs stellen!” Ik heb natuurlijk geantwoord, dat zulks inderdaad het geval was en er nooit iemand op het afgesproken uur ontbrak. Dat is toch juist, niet waar mannen!

„Nees” v. d. Klinkenberg. „Nees” gaat het bestuur verlaten, nadat hij als atleet reeds afscheid van de wedstrijd sport had genomen. We hopen hem intussen nog menig keer bij de training te zien. Nees is met recht een „ouwe taaie”, die het bestond om nog op „hoge” leeftijd een waardig lid van de P.H.-bekerploeg te zijn. . . . en daarbij iets te presteren. Om evenwel zijn verdienste als commissaris van terrein en materiaal goed te begrijpen, moeten we enige jaren teruggaan, naar ons „Haarlem”-veld. Daar was Nees in zijn element, met of zonder v. d. Stoop, en hij deed er prachtig werk voor de vereniging. Ná de afbraak in 1944 scheen het of ook hij zijn „huis” kwijt was en verminderde zijn ambitie langzamerhand. Dit neemt echter niet weg, dat wij met een gevoel van grote dankbaarheid straks afscheid van hem kunnen nemen. Omgekeerd ben ik er van overtuigd, dat Nees aan „Haarlem” en de atletiek veel te danken heeft en dat hij ons daarom niet gemakkelijk zal kunnen vergeten. H. A. v. d. MEIJ.

ZWEDEN, HET KLEINE LAND MET DE GROTE KAMPIOENEN

II

De krachtsinspanning van geheel een volk

De hoofdstad van Zweden, Stockholm, bezit meer dan tien grote sportvelden en vier zeer grote zweminrichtingen. Elke

school heeft een sportterrein en een zwembad tot zijn beschikking, evenals de talrijke fabrieken en ondernemingen. En dan spreken we nog niet eens over de vele badhuizen, waar de bekende „zweetbaden” genomen kunnen worden.

De meeste doctoren zijn zeer sportief en ik hoop, dat U het voordeel hiervan niet zult onderschatten. Er bestaat bovendien een uitstekend en goed gevormd corps van leraren en leraressen in de lichamelijke opvoeding, die door het Instituut voor Gymnastiek te Stockholm opgeleid zijn. Dit instituut leidt ook de specialisten op het gebied van medische gymnastiek en physiotherapie op.

Alle leraren en leraressen, ook degenen, die niet gespecialiseerd zijn op sportgebied, ontvangen zeer diepgaande lessen in de anatomie, hygiëne en psychologie. De studies duren twee jaar en de lessen worden gegeven in schitterend ingerichte scholen met grote zalen en sportterreinen, waaraan tevens laboratoria verbonden zijn, ingericht met de modernste en meest geperfectioneerde instrumenten.

Bij de lichamelijke opvoeding van de jeugd in Zweden wordt een natuurlijke methode gebruikt, d.w.z. een methode zonder dwang, maar die niettemin een machtige structuur opbouwt, waarbij eveneens de medische techniek en de moderne physiologie aangewend worden. Tegen het gebrek aan warmte in dit Noordelijke land wordt gewaakt door de kinderen dagelijks een rantsoen calcium toe te dienen. De kinderen zouden echter ook gebrek aan voldoende licht kunnen krijgen, daar b.v. in December de zon in Stockholm slechts 4 uur schijnt en dan nog zeer laag staat. Om dit te ondervangen ontvangen de kinderen tevens een hoeveelheid vitamine A en D. Bovendien drinkt men in Zweden grote hoeveelheden melk, gemiddeld zeker een liter per dag per hoofd, want men weet in Zweden heel goed, dat melk een vloeistof is, die zeer veel calcium bevat. En zo wordt er in Zweden aan alle kanten voor de gezondheid van de jeugd verzorgd, gedachtig het spreekwoord: „Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst.” Hoe sterker de jeugd, des te krachtiger de staat, die door hen later geleid zal moeten worden. Een opmerkelijk feit bij de lichamelijke jeugdverzorging in Zweden is nog, dat men de kinderen niet meer blootstelt aan kunstmatige ultraviolette stralen, doch thans gebruik maakt

van de zomerzon, door ze bijna ongekleed in de vrije lucht te laten leven.

De sport heeft dus diep wortel geschoten in Zweden, doch wanneer men de schitterende ontwikkeling van de industrie, handel en wetenschappen in Zweden in aanmerking neemt, dan zal men moeten erkennen, dat de studie er tot nu toe niet onder geleden heeft.

Zweden, dat in een sportieve opvoeding van zijn jeugd een grote waarde voor de toekomst zag en hiermede een voorbeeld ter navolging gaf aan vele andere landen (o.a. aan Nederland. — Red.). HAES.

Velen herinnerden zich in de afgelopen weken plotseling, dat ze het vorig jaar hun verjaardag gevierd hadden zonder daarbij het Clubbladfonds te gedenken en ze deden dit alsnog.

En U, geacht lid, niet in Haarlem woonachtig, gaf U reeds uw verjaardagsbijdrage? Zo niet, stort dit dan nog vandaag op Postgiro. 69806 ten name van D. Hagtingius, Perseusstr. 31, Haarlem-N.

BRIEVEN UIT INDIE

Jan Soomer:

Na zeven maanden in de tropen voel ik me nog steeds kiplekker en het enige is, dat ik 5 kg afgevallen ben door de warmte en nu ik weer aan het trainen geslagen ben, zal er nog wel meer afgaan. Ja, jullie zullen wel opkijken, dat ik weer train. Na bij een paar propagandawedstrijden als wedstrijdsecretaris te hebben gefungeerd, ben ik nu weer begonnen en ik moet eerlijk schrijven, dat ik me als „HAARLEM”-lid geschaamd heb, dat ik niet meegelopen heb, maar dat wordt nu anders.

Over het algemeen zijn de atletiekprestaties nog niet veel. Alleen sprint is behoorlijk. Tijden van 11.3 en 11.4 door jongens van 17-18 jaar op een grasbaan is m.i. lang niet gek. De midden- en lange afstandnummers zijn hier nooit veel geweest. De tijden van de nrs. 1 en 2 waren bij de laatste wedstrijden resp. 2.25 en 2.29. Ik ben er toch van overtuigd, dat ik na een paar maanden training wel beter zal kunnen draaien. Ik zal jullie wel schrijven, als het zover is. Het is hier al precies zoals in Holland. Iedereen loopt warm voor voetbal en voor atletiek is de belasting maar dunnetjes. Toch waren er bij de laatste gemengde wedstrijden

ongeveer 1000 toeschouwers, wat me erg meeviel.

Het deed me veel genoegen uit jullie brief te kunnen opmaken, dat „HAARLEM” nog steeds bloeit en ik ben er zeker van, dat ik, indien mogelijk, na mijn terugkeer weer actief lid zal worden.

Ik heb hier kennis gemaakt met verschillende Ned.-Indische atletiekleiders, die zich de namen van „HAARLEM”-leden nog heel goed herinnerden, o.a. Wim Tackema en Jan v. d. Booren. Ik zal dan ook proberen de naam „HAARLEM” zo hoog mogelijk te houden.

Ik hoop gauw weer wat van jullie te horen. Hartelijke groeten aan alle jongens.

(Vanzelfsprekend kan geen enkel lid een dergelijke enthousiaste brief van een clubgenoot in het verre Oosten onbeantwoord laten. — Red.)

Cor Bosloper:

HET NUT VAN SAUNABADEN

I

Als sportmensen hebben wij altijd met verwondering opgezien naar de Finnen. Wat de atleten in dit kleine Finland, met zijn wel zeer geringe bevolking, niet veel meer dan 4 miljoen zielen, presteren, verbaast ons steeds weer. En als een Finse grootheid is afgezakt, zijn er altijd weer opvolgers, atleten, die de open plaats weer opvullen met bijna gelijke, gelijke of zelfs nog betere prestaties. Doch het bereiken van topprestaties beperkt zich niet alleen slechts tot enkelingen. Algemeen blijkt de lichamelijke conditie van het Finse volk op een zeer hoog peil te staan. Buitenstanders bemerken dat steeds weer en vragen zich af, hoe komt dat toch? De van nature zwijgzame Fin geeft zelf het antwoord: „Door de Finse Sauna.” De laatste jaren is de Sauna dan ook buiten Finland steeds meer in de belangstelling gekomen. Gelukkig ook in Nederland. Want inderdaad heeft men met de invoering van de Sauna hier een begin gemaakt met het gebruik van iets, dat in de toekomst nog van onschatbare waarde voor de volksgezondheid in het algemeen en voor sportbeoefenaren in het bijzonder zal blijken te zijn. Heeft de Sauna dan inderdaad zoveel te betekenen? Wij zullen het eens nader bezien.

Het is heel natuurlijk, dat bij de waardering van de eigenschappen van de

Sauna het eerst wordt gewezen op de vaak uitzonderlijke prestaties, die de Finnen in de sport behaalden en nog steeds behalen. Want juist de Finse sportmensen hebben ten volle de profijten beseft en ook gewaardeerd van de Sauna en deze dan ook ten volle uitgebuit.

Daar het nut van de Sauna voor de sportbeoefenaren nog niet uitgebreid wetenschappelijk is onderzocht, moet men vooralsnog volstaan met het kennismaken van de ervaring van anderen en zo mogelijk de eigen ondervinding. Ontegenzeggelijk zal men echter speciaal in Finland van medische zijde wel wat meer inzicht daarin hebben. Doch Prof. S. A. Brofeldt zelf zegt in het Finse Saunaboek, de „Sauna-Kirja”: „De invloed van de Finse Sauna kennen wij niet, en hebben wij ook nog niet voldoende onderzocht.” Maar een ieder, die een goede Sauna heeft bezocht, weet, dat hij zich nadien naar lichaam en geest een ander mens gevoelt. Doch ook reeds gedurende het bad kan men zo'n heerlijk gevoel van welbehagen ondervinden. Het hoogtepunt daarin beleeft men, als de zweetdruppels uit de poriën van het lichaam sijpelen en men daarna een heerlijk verkoelende douche neemt, om zich daarop nog eens weer behaaglijk op een der banken uit te strekken. Een saunabad doorwarmt het lichaam zo volkomen, dat alle moeheidsstoffen en pijn verdwijnen. En na het bad doortintelt het lichaam een heerlijk gevoel van welbehagen. Men kan dat gevoel niet juist genoeg aangeven, men moet het zelf ondervonden hebben. Ook de arbeidslust is nadien veel groter, terwijl bovendien de slaap veel beter en dieper is.

Als men over de werking en het nut van de Sauna spreekt, zal men in de regel de inwerking op het lichaam bedoelen. De Fin echter voelt en weet, dat de Sauna ook op het gemoed kalmerend werkt. Zij heft nerveusiteit op, zo ook onnodige gejaagheid en zorg. En eveneens een slecht humeur. In een bekend Sauna-lied heet het: „In de Sauna verrookt de toorn en droogt de gal op.”

De Sauna wordt in Finland door mannen en vrouwen van alle leeftijden, gezonden zowel als zieken, bezocht. Het enige wat nog steeds duister is, is de vraag, hoe zij op de gezondheidstoestand inwerkt. Bij een Saunabad wordt het warmte-effect in de lucht zover opgevoerd, dat het organisme zich slechts door een sterke ver-

damping van water door de huid (het zg. zweten) daaraan kan aanpassen. Door deze prikkeling tot overdadige transpiratie ontstaat een aangename wijze van stofwisselingsverhoging en daardoor een vermindering van afval (= vermoeidheids) stoffen, zomede een stimulering van de bloedsomloop. Door de sterke prikkeling en het stijgen van de hitte neemt de stofwisseling met $\pm 25\%$ toe. Door een en ander neemt het gewicht van den bader verscheidene honderden grammen af. Sommigen verliezen zelfs tot 1500 gram aan gewicht. Het is echter niet zo zeer een vermagering, doch meer een vochtverlies en als zodanig weer spoedig aangevuld. Ook de lichaamstemperatuur neemt toe. Het valt niet mee om in een Sauna „koorts” op te nemen, daar de hitte al gauw op de thermometer kan inwerken. Toch is men er in geslaagd. En men heeft vast kunnen stellen, dat de temperatuur tot $\pm 39^\circ$ C. kan stijgen. De uitspraak van den vader der geneeskunde, den Griek Hippocrates: „Geef mij de macht koorts op te wekken en ik genees alle ziekten”, is de werkelijkheid genaderd. Want inderdaad vindt de Sauna toepassing bij de genezing van verscheidene ziekten, o.m. reumatiek, stofwisselingsziekten, verkoudheid en griep. (Slot volgt.)

WAT GROTE MANNEN ZEGGEN:

Martialis over onze H.A.V.-veteranen in binnen- en buitenland:

„Wie van zijn (club)herinneringen kan genieten, leeft tweemaal.”

(Hoc est vivere bis vita passe priori frui.)

Shakespeare over onze nieuwe ledenwerf-actie:

„'t Is al gereed, als onze geest het is.”
(All things are ready, if your minds be so.)

Onze schillenboer over één der doelpunten, die wij op Nieuwjaarsdag tegen de Cricketers scoorden:

„... en dan zo'n schuivertie naar links, en effe wat dribbele... en die bek wil er nog tusse komme, maar die krijg een ondoffer dattie tege de vlakke gaat, en dan een kleun die ie een uur wege ken hore dafere, en ladie medeen geheid zitte; geheid, meneer...”

DE NEDERLANDSE ATHLETIEK IN NIEUWE BANEN

Het K.N.A.U.-bestuur heeft grootse plannen. Sla het nummer van 16 Januari van de Athletiekwereld maar eens op en ge zult versteld staan. Maar dit alles brengt grote uitgaven met zich mede, dus contributieverhoging, een abonnement op het O.O. wordt duurder, enz. Daarenboven wordt ter dekking van de kosten in 1947 een landelijke loterij georganiseerd van 50.000 lo'en (je krijgt kippenvel bij de gedachte deze allemaal op tijd geplaatst te krijgen).

't Is nu maar de vraag hoe de Onderbonden met hun vele clubjes hierop zullen reageren. Het provinciale hoofdbestuur lid Kraemer uit Twente gaf al het slechte voorbeeld, hij stemde tégen verhoging van de contributie... l'histoire se répète. Ik voorspel het hoofdbestuur nog moeilijke ogenblikken met zijn radicale contributiewijziging. Laat het ons echter duidelijk zijn: „Het is de enige oplossing om te komen tot een bond op bredere basis.”

Van al de nieuw benoemde commissies en gedelegeerden ben ik niet geschrokken, ook hier geeft de „groene tafel-actie” een herhaling te zien uit voorbije jaren, men probeert op deze wijze de atletiek nieuw leven in te blazen en daardoor te ontkomen aan de druk der overige zomersporten. Bovendien zie ik in deze onverwachte bestuurs-actie een middel tot verweer tegen eventueel naar voren komende critiek ter jaarvergadering op het in 1946 gevoerde beleid.

Vóór alles echter vraagt de atletiek om **dadens!** Uitbreiding van het aantal sintelbanen, jeugd-athletiek, jury-cursussen en een Pers- en Prop.-C. gesubsidieerd met een slordige 1000 gulden. En dan het probleem Valste. Komt hij wel, komt hij niet? Laten we maar aannemen, dat de voorwaarden van den Fin voor de K.N.A.U. onaannemelijk zijn (inderdaad! — Red.), maar wat dan. Beslo'en werd in elk geval een coach voor de Ned. atletiek te benoemen, alzo... een Nederlandse trainer. Daarmede zijn we weder even ver als in de laatste 20 jaar en dreigen we, wat de technische nummers betreft, nog verder achterop te geraken bij de buitenlandse ploegen.

Breedte-werk. Met het bijltje van het competitiewezen is al vaker gehakt, heel

rustig daarom zien we in deze nieuwe plannen tegemoet.

Vervolgens komen er klasse-emblemen, te dragen op broekje of shirt en een speciaal insigne voor de internationale klasse met speciale eisen. Verder invoering van stimulans-prijzen voor technisch zwakke nummers.

Een belangrijk besluit vormt het voorstel om bij wijze van proef de leeftijds-grens der junioren met 1 jaar te verhogen.

De jaarvergaderingen van Zaterdag 8 en Zondag 9 Maart beloven dus zeer belangrijk te worden. Doch eerst zullen we eens zien hoe de onderbonden op deze grootscheepse plannen zullen reageren, want als het er op aankomt, wordt de K.N.A.U. nog altijd door de macht der kleine clubs geregeerd, zeker **niet** door de specifieke atletiekverenigingen.

H. A. v. d. MEIJ.

VAN DE PROPAGANDA COMMISSIE

Onderlinge driekamp op Zondag 2 Maart

Door omstandigheden gaat de traditionele onderlinge veldloop dit winterseizoen niet door. Het ligt thans in de bedoeling van de P.C. tot slot van de wintertraining 1946/'47 een onderlinge driekamp aan „De Kolk” te organiseren.

Deze driekamp zal bestaan uit de nummers kogelstoten, verspringen en een cross-country van \pm 1500 m. Het aantal deelnemers (\pm 50) zal in zes ploegen verdeeld worden, die men b.v. A, B, C, D, E en F zou kunnen noemen. De gang van zaken is dan als volgt: Eerst gaan de leden van ploeg A kogelstoten, daarna ploeg B, enz. Elke deelnemer doet één stoot, de jury noteert de afstand en geeft hiervoor punten. De punten worden per ploeg opgeteld. Als de ploegen A, B en C aan het kogelstoten zijn, gaan de leden van D, E en F verspringen, hetgeen in dezelfde geest geschiedt als het kogelstoten. Elke deelnemer doet dus één geldige sprong, enz. De ploegen (A, B, C) en (D, E, F) wisselen, zodra ze klaar zijn.

Bij de cross-country worden alle deelnemers in 2 groepen verdeeld, de „keien” en de „rest”. Elke ploeg wijst vier mannen als „keien” aan. Dus ploeg A levert vier man, ploeg B vier, enz. Tesamen lopen deze „keien” de 1500 m en naar gelang

van hun aankomst verzamelen zij weer punten voor hun ploeg. Vervolgens start de „rest”. Ook deze „toeristen” krijgen punten naar hun aankomst. Het totaal aantal punten per ploeg verzameld, beslist omtrent het uiteindelijk winnende team.

Als voorlopige datum voor deze driekamp is bepaald Zondag 2 Maart a.s. Aanvang half tien, einde ongeveer twaalf uur.

Zij, die regelmatig de „Kolk”-training bezoeken, doch geen interesse hebben mee te doen, gelieven dit tijdig aan een lid van de P.C. op te geven. De ploegen worden door de P.C. in overleg met het bestuur samengesteld. AB v. d. BEL.

(En wat is de prijs voor het winnende team? — Red.)

LEDENWERFACTIE

Jan Hermans deelde ons als secretaris van de ballotagecommissie de stand van bovengenoemde actie mede. Deze luidt als volgt: Jan Belle 1 lid, Dick Hagtingius 1 lid, M. Schutte 1 lid.

Het moet ons van het hart, dat de in uitzicht gestelde vulpen voor het lid, dat in 1947 de meeste nieuwe leden en (of) donateurs weet aan te brengen, nog niet veel propaganda-bloed door de aderen van onze leden heeft doen vloeien.

Nu geven wij direct toe, dat het weer van de afgelopen weken nu niet bepaald meegewerkt heeft om als atletiekpropagandist op stap te gaan. Zodra echter het voorjaarszonnetje Koning Winter verdreven zal hebben, verwachten wij een stroom van nieuwe aanmeldingen.

SINTELBAAN 's ZOMERS, IJSBAAN 's WINTERS, HEEL GOED MOGELIJK

In één van de Haarlemse kranten hebben wij kunnen lezen, dat de leden van de Haarlemse IJclub het bestuur van die club gemachtigd hebben de gronden van de vereniging aan de Kleverlaan aan de gemeente te verkopen. Het is dan de bedoeling van de gemeente op deze gronden een sportcomplex aan te leggen, w.o. een sintelbaan, die dan 's winters als ijsbaan gebruikt kan worden. Op het moment dat

wij dit schrijven, moet het voorstel tot aankoop van de gronden nog in de gemeenteraad behandeld worden, zodat wij het nog niet wenselijk achten op dit bericht commentaar te leveren. Alleen zouden wij even op het volgende willen wijzen. Voor velen zal het misschien zeer eigenaardig lijken, dat een sintelbaan in de wintermaanden als ijsbaan wordt gebruikt. Dat dit echter heel goed mogelijk is, willen wij met een recent voorbeeld uit de praktijk bewijzen. Wij gaan hiervoor naar Oslo. In Augustus van het vorig jaar werden aldaar in het Bislet Stadion de Europese Athletiekkampioenschappen gehouden. Omstreeks de helft van deze maand zullen in **datzelfde Stadion en op diezelfde baan** de wereldkampioenschappen schaatsrijden worden verwerkt. Wij zouden haast zeggen: „Wat wilt U meer?” Hoe dit mogelijk is en met welke factoren men bij de aanleg van een sintel-ijsbaan rekening moet houden, hopen wij U in ons volgend nummer door een deskundig medewerker uiteen te laten zetten. H.

Skymasters vliegen in pijlsnelle vaart met grote zakken post naar de Oost.

Zat in één van die zakken jouw brief voor één van onze militaire leden in Indonesië?

JUNIORES-MENTALITEIT

Een taak van de Jeugdleiding

In het orgaan van een ons bevriende vereniging schrijft men onder de titel „Jeugdathletiek” over het feit, dat vele junioren na het bereiken van de seniorenleeftijd van de atletiekvelden verdwijnen. „Volgens velen moet men de oorzaak van dit verdwijnen hieraan toeschrijven, dat de vroegere jeugdleden geen successen meer behalen in de senior-klasse en aldus de animo verliezen. Wanneer dit inderdaad zo is, dan geven deze atleten blijk van een bedroevende mentaliteit, want dan blijkt, dat ze eigenlijk alleen hun sport beoefenen om een blikje te winnen en niet om de vreugde, die ze ons kan schenken en om de prestaties van ons eigen lichaam op te voeren.” Aldus de schrijver van bovengenoemd artikel.

Op het eerste gezicht zou men het in alle opzichten hiermede eens kunnen zijn.

Maar toen we eens dieper over dit voor vele verenigingen inderdaad nijpende probleem nadachten, kwam bij ons toch de vraag naar boven, of men bij een junior, dus bij een jongen van 16, 17 jaar, wel van een bedroevende mentaliteit kan spreken, zonder dat men daarbij een beschuldigende blik moet werpen op de betreffende clubleiding. Het aankweken van een juiste mentaliteit, dat moet immers de voornaamste taak zijn van de mensen, die zich in een sportvereniging belasten met leiding te geven aan de jeugd. Nu erkennen we direct, dat dit een moeilijke taak is en dat er altijd knapen zullen zijn, waarbij men tevergeefs zal trachten een juiste mentaliteit bij te brengen, doch dat hun aantal evenredig zou zijn aan al die junioren, die het Unieverband verlaten bij het bereiken van de senioren-leeftijd, dat wil er bij ons niet in. Hier ligt voor het grootste deel de schuld bij de jeugdleiding, die de jongens er niet, of niet in voldoende mate, op voorbereid hebben, dat de tijd voor successen, nu ze naar de senior-klasse overgaan, voorlopig voorbij is, waarbij dan direct de beschouwing aan vastgeknoopt zou kunnen worden, dat dit ook helemaal niet erg is, daar de sport niet in de eerste plaats beoefend moet worden voor het winnen van medailles.

Heus, de meeste jongens, die op jeugdige leeftijd lid worden van een atletiekvereniging, doen dat voor alles met het oogmerk om iets in de atletiek te bereiken en niet om de vreugde, die de sport schenkt of om de prestaties van hun eigen lichaam op te voeren. De jongens willen wedstrijden, die ze bij andere sporten ook krijgen en in die wedstrijden willen ze nr. 1 proberen te worden. Dit is normale, gezonde eerezucht. Breng deze jongens clubliefde bij, laat ze zoveel mogelijk in ploegverband tegen junior-ploegen van andere verenigingen uitkomen en wijs hen in het laatste jaar, dat ze junior zijn, er doorlopend op, dat er nu voor hen enkele moeilijke jaren op komst zijn, jaren echter, waarin ze kunnen tonen de ware sportman te zijn, door ondanks mindere successen toch door te zetten. Wanneer onze atletiekverenigingen een dergelijke leidraad voor hun jeugdafdeling zouden volgen, dan zou het afvallen tijdens de overgangleeftijd o.i. veel minder voorkomen.

Laten we daarom vooral niet te gauw van „een bedroevende mentaliteit” van

onze junioren spreken, maar wanneer er bij één vereniging een desertie van jeugdleden op grote schaal plaats vindt — tot nu toe bleef onze club hiervoor gespaard, waarmee ik niet wil zeggen, dat bij ons op dit gebied alles goed geregeld is —, eerst eens kijken, of de betreffende jeugdleiding niet in zijn taak te kort is geschoten. Want daaraan mankeert nog veel in het verenigingsleven van de Nederlandse atletiek.

DICK HAGTINGIUS.

VOOR EEN JUNIOR, DOOR EEN JUNIOR

Straat-Athletiek

In één van de grote steden in het Westen des lands hebben enkele jongens uit een straat een clubje gevormd en zij beoefenen de Straat-athletiek. Dit beoefenen is meestal een stuk of acht „blokkies” lopen en dan is hun atletiek ten einde. Maar deze „blokkies” worden heel serieus gelopen, want één van de jongens heeft een oude wekker van thuis meegenomen en deze wekker wordt als chronometer gebruikt. De voorzitter is Kees en hij heeft allerlei andere functies, o.a. starter, rondenteller en wedstrijdleder.

Het is Woensdagmiddag en de jongens hebben vrij van school. Om twee uur zijn de jongens present bij de „Blinde Muur”. Kees heeft zijn wekker meegenomen en de jongens bespreken, wat zij vanmiddag gaan doen. Kees stelt voor, dat alle jongens tien blokjes lopen. Daarna zullen ze wat uit gaan rusten en dan zal er een recordpoging gedaan worden door Henk, die als de beste looper van de straat bekend staat. Hij zal trachten het record, dat op naam van Piet staat, te breken. Dit voorstel van den voorzitter wordt aangenomen en de jongens beginnen met hun blokjes te lopen. Na ± 20 minuten zijn zij er mee klaar. De hele troep rust nu uit van de „training”. Dan zijn zij aan het hoogtepunt van de dag. De recordpoging.

Alles wordt in gereedheid gebracht. Kees heeft zijn wekker onder toezicht van de jongens opgewonden, Henk loopt een beetje te dribbelen en te stomen net als de echte atleet Slijkhuus. Hij krijgt allerlei raadgevingen van zijn vrienden en

wordt een beetje opgezwiept om het record nu eens flink omlaag te halen. Alles is klaar. Henk gooit zijn jasje uit, wordt nog eens op zijn rug geklopt door een paar jongens en dan valt er een stille in. Aller ogen zijn gericht op den looper en op Kees, de starter. Kees heeft de wekker in zijn beide handen genomen en gaat een paar meter schuin voor den looper staan, hij brengt zijn handen omhoog en met een reuzezwaai, dat tevens het startschot is, wordt de wekker aan het lopen gebracht en de recordpoging is begonnen. Henk heeft er direct een hoog tempo in gezet en hij verdwijnt met een „stieregang” de eerste hoek om. Alle jongens zitten in spanning en de kansen van Henk worden druk besproken. Piet, de recordhouder, heeft de meeste praats, want naar zijn mening is Henk veel te snel begonnen en houdt hij dat nooit vol. Niemand antwoordt hem, maar zij kijken elkaar aan. Daar komt Henk aan, hij wordt aangemoedigd door de jongens en hij lacht terug of hij zeggen wil: „Gaat-ie-effies-goed.” Henk draait zijn rondjes in een moorddadig tempo. Hij blaast, puft en stoomt als een locomotief en elke keer als hij langs komt wordt hem zijn ronde-tijd toegeroepen. Alles gaat als op een echte wedstrijd. Daar wordt de laatste ronde ingezet. Henk, met een verbeterd gezicht, begint aan zijn eindspurt. Ze zijn er allemaal zeker van, dat hij het record zal breken. Daar komt hij de hoek om, hij perst zijn laatste krachten uit zijn benen en gaat door de finish. Hij wordt door de jongens op de schouders gedragen. Als een echte atleet. De jongens zijn uitgelaten en maken een kabaal van jewelste. Daar bemerkt één van de jongens, dat Kees er niet bij is. Ze gaan zoeken, en vinden hem met een rood hoofd over zijn wekker gebogen. Hij komt naar de jongens toe en zegt: „Zeg-es, Henk, het spijt me joh, maar ik kan je record niet erkennen.” Er ontstaat een tumult, ze schreeuwen allemaal door elkaar. „Ja,” zegt Kees, „de wekker is na de laatste ronde stil blijven staan en ik weet nog niet, hoe het gekomen is.”

Het enige, wat ik van deze club nog gehoord heb, is, dat Kees als voorzitter bedankt heeft en Henk nooit meer een record heeft gebroken. En dat Piet nog steeds recordhouder is over de „Tien Blokkies”.

ERNST SCHOLTEN.